

NOVALIS

Ki lepkéket hall nevetni

Ki lepkéket hall nevetni,
Ért felhőt, mely lep kéket,
Hagy holdfényben bajt levetni,
Éj titkán majd' elképed.

Ha úgy akarja, növény lesz,
Bö lény meg észlény, bölcs
És egy órán át utazva
Övé az ég és föld.

Jól tudja, hogy nem tud semmit,
Ahogy semmittudó minden ember,
Csak tanulja, amit másnak
S neki előbb-utóbb meg kell.

Ki lelkében ott evez ki,
Hol bátran fel-felnézhet,
Az lassacskán felnevekszik,
És új énjére ébred.

Egyre lejjebb érve
Feljebb lelke hegytetője,
A harcot alvilágával
Felvette egykettőre.

Ki lepkéket hall nevetni,
Ért felhőt, mely lep kéket,
Hagy holdfényben bajt levetni,
Éj titkán majd elképed.

Ki magával békében él,
Éltét is el úgy hagyja,
És már akkor gyerkőcebb lesz,
Mint mindegyik utódja.

BIRKÁS Norbert fordítása